

Юлія Шеко

Танго голі

Аннотація

Важко жити із клеймом «Невдаха». Вікторія завжди потрапляє у неприємності, але одного разу на її шляху з'являється принц, що рятує від усіх проблем. Не зважаючи на небезпечні жарти долі, дівчина з хлопцем тримаються разом та встигають закохатися, хоч їхнє щастя й не довго триває. Дівчина їде до подруги в Туреччину, де на неї чекають справжні невдачі — розрив стосунків із коханим, тимчасове божевілля подруги та згвалтування із боку її чоловіка, який від розпачу за втраченою дитиною наважується на такий жорстокий крок.

Вікторія повертається додому сама не своя, але доля знову посилає їй нові випробування. Чи зможе вона їх перенести та врешті-решт отримати свою частинку щастя чи так на все життя й залишиться невдахою, якій ніколи не посміхається пані удача? ...

Юлія Шеко

Танго долі

РОЗДІЛ 1

Мені завжди подобався вираз «народився в сорочці». Ніби, не зважаючи на будь-які підлості та невдачі, тебе все одно врятують, витягнуть зі складних ситуацій, допоможуть не потрапити у біду... Як кажуть, янгол-охоронець завжди поруч. Так от, все це — точно не про мене. Навіть сьогодні, у такий чудовий день свого двадцятип'ятиріччя, я все одно потрапила у халепу. Ось я перечіпляюсь за сходинку тролейбуса, відчуваю як втрачаю рівновагу і лечу прямісінько у брудну і, я впевнена глибоку, калюжу. Бачу як пасажери всередині тролейбусу та на зупинці витріщаються на мене, навіть не намагаючись простягнути руку допомоги. Моє гарно закручене волосся, на яке я витратила дві години дорогоцінного часу, розкуйовджується, а блідо-рожева сукня вкривається підступними плямами. Ну що ж, хіба це вперше?

Але стоп! Що це? Картинка змінюється, плівка перемотується назад і ось на пів шляху до мого грандіозного занурення з'являється він — чорноволосий красень. Його статура досить міцна

аби схопити та втримати мене, при цьому навіть не похитнувшись Я із вдячністю побитої кішки дивлюся на нього, а він спускає мене з рук і ставить на землю.

— Вам треба бути обережнішою. — промовляє він мені низьким баритоном.

— Ага. — тільки й в змозі видавити я із себе, зачарована його голосом.

Він відходить від дверей, пропускаючи повз невдоволений натовп.

— Поставали на проході! — обурюється бабуся і штовхає мене у спину.

Я знову не втримуюсь на ногах і падаю в обійми незнайомця.

— Пробачте. — виправдовуюсь я. — Я ненавмисне.

— Пусте. — відповідає він і, схопивши мене на руки, переставляє на безпечну відстань. — Було б прикро якби ви зіпсували своє вбрання.

— Та! — кидаю я. — Мені не звикати.

— Тобто, ви вже не вперше падаєте у калюжу? — сміється він.

Але хіба це смішно?

— Я не лише падаю в калюжі. — гордо кажу я. — Зі мною багато й чого іншого трапляється.

— Тобто ви — майстер із потрапляння у халепи?

— Можна й так сказати. — сумно підтверджую я. — Але, до речі, це перший випадок за тиждень. Напевно, той, хто робить мені всі ці підступи, лише сьогодні повернувся з відпустки.

— О, то вас можна привітати?

На його вустах знову сяє посмішка і я автоматично посміхаюсь у відповідь. В голову раптово приходять неймовірні ідеї.

— А ви б не могли на один день стати моїм кавалером?

Я обожаю своїх подруг. Ми знайомі ще зі шкільних лав, тому знаємо одна одну, немов облуплених. Я ладна піти на все заради них. Та все ж таки інколи у мене виникає непереборне бажання вбити їх — і бажано всіх одразу.

Нас разом п'ятеро. Олеся подорослішала з нас найпершою — у сімнадцять років вона вийшла заміж, через пів року народила малюка. Зараз цьому шибенику сім років і він в змозі довести до істерики навіть найспокійнішу людину в світі. Та вона почуває себе щасливою. Ірка час від часу крутить короткі романи, притримуючись певних правил у виборі чоловіка. Він обов'язково має бути елегантним, щедрим, розумним, ввічливим, цікавим у спілкуванні... Та ще багато іншого. Ну а головне — статок. Як вона сама каже — з любим рай і в курені, якщо курінь на Балі.

Аня найближча мені — ми вдвох мріємо про благородних принців, про велику родину та будиночок за містом. А ще декількох собак різної породи. Єдина (і дуже вагома) наша відмінність полягає в Аніному нареченому — він у неї справжній, а не уявний, як у мене. Ну і Тоня — вперта, впевнена у собі, трішки самозакохана бізнес-леді. По закінченню школи, вона одразу ж пішла на роботу до адвокатської контори і зараз, отримуючи заочно вищу освіту, вже претендує на досить високу посаду. Кілька місяців тому вона одружилася з одним зі своїх клієнтів.

Сьогодні, у свій день народження, я не могла постати перед ними на самоті. По-перше, вони всі мали прийти зі своїми половинками і я, напевно б, почувала себе білою вороною серед них. А по-друге, я вже сказала їм, що маю кавалера. Хоч це і було брехнею, я вірила, що зможу якось вийти із ситуації. Невже доля, в нагороду за мої попередні негаразди, послала мені цього чоловіка? Я не тішилася ілюзіями щодо тривалих стосунків та раділа, що хоча б на один день звільнилася від надокучливих питань своїх подруг.

— Нарешті! — налетіла на мене Іра. — Ми гадали, що ти знову потрапила у неприємності.

Я перевела погляд на свого супутника, благаючи його мовчати. Сподіваюсь, він зрозуміє мої натяки і не розкаже про недавній інцидент.

— Та годі тобі! — підхопила весело Олеся. — Все з нею добре, хіба не бачиш?

— Дякувати Богу, що сьогодні твою сукню не зажувало в ескалатор. — влізла у розмову Тоня. — Нас би це не здивувало, а от, гадаю, чоловіки були б в шоці від напів оголеної іменинниці.

— Познайомтесь, це Богдан. — вирішивши не зважати на підколювання подруг, сказала я.

Мій новий знайомий тримався впевнено, гордо оглядаючи присутніх. Однією рукою він обіймав мене за талію.

— Радий знайомству. — гучно сказав він.

По черзі він кожному із чоловіків потиснув, а жінкам поцілував руки. Я здивувалась, що ще досі існують такі галантні особи і краєм ока помітила здивування своїх подруг. «Ну що, зробила я вас?» — переможно думала я, дивлячись на Богдана. Шкода тільки, що цей спектакль лише на один день.

— Як давно ви знайомі з нашою Вітою? — запитала як завжди говірка Олеся. — Вона у нас як партизан, витягнути з неї якісь подробиці неможливо.

— Не так давно, як ви гадаєте. — хитро відповів Богдан.

«Всього сорок хвилин» — подумала я і опустила очі донизу. І чому мої любі подруги так люблять про все допитуватись?

— А скільки вам років? — запитала в свою

чергу Аня.

Біля неї сидів із замріяним поглядом Ігор і тихо хрумтів салатом. За весь час нашого знайомства я почула від нього лише кілька слів. Цікаво, разом з нею він такий же мовчазний?

— Двадцять два. — не вагаючись відповів Богдан.

Всі помітно зацікавились. Чесно кажучи, я й сама була здивована почутому, адже виглядав він щонайменше на двадцять вісім!

— О... — проспівала Іра. — То тебе потягнуло на молодняк, Вітусь?

— А ти щось маєш проти? — відбила я подачу, зиркнувши на її сьогоднішнього кавалера.

Це був дорослий, я б сказала, поважного віку чоловік, який зосереджено за всім споглядав. Його сивина була вдало замаскована каштановою фарбою, а на обличчі вже давно проступили глибокі зморшки. Іра почала їсти ще гарячий жульєн, зосереджено длубаючись у ньому.

— Може, потанцюємо? — запропонував Олесин чоловік, щойно почув музику. — Сьогодні тут грає оркестр, чому б не насолодитися цим?

— Дозвольте запросити вас? — простягнув долоню Богдан, слідкуючи прикладу попередника.

Повільно кружляючи в танці, я помітила, що тільки одна Іра сидить з похнюпленим виглядом і часто ковтає дороге вино. Це було не схоже на неї і

я вирішила розібратися у чому справа як тільки з'явиться потрібний момент. А поки, ми мовчки танцювали з Богданом і я боязко притискала до нього, не бажаючи бути викритою. В той час як він, здається, почував себе досить комфортно, міцно тримаючи мене за талію.

Після трьох келихів шампанського, я зрозуміла, що час зупинятися. Усі присутні були достатньо п'яними аби звертати увагу на винуватицю сьогоднішньої події (тобто на мене) і розбрелися парами по закутках кафе. Я відчула полегшення, звільнившись від ролі закоханої жінки. На мій подив, тільки один Богдан залишався тверезим, торкнувшись вишуканого вина всього один раз. Зараз він сидів на шкіряній софі і про щось дискутував з Іриним бойфрендом — чи то про політичні, чи то бізнесові новини. Згадавши про подругу, яка зникла з мого поля зору ще хвилин двадцять тому, я попрямувала до дамської кімнати.

Там було тихо і порожньо; мимохідь я подумала, що Іра непомітно пішла з кафе, коли ми несамовито обговорювали якусь нісенітницю. Але тоді чому залишився її кавалер?

Нарешті, з однієї із кабінок долинули незрозумілі звуки.

— Ірка! — невідомо навіщо голосно крикнула я. У голові нестримно стрибали коники від міцного напою. — Ти тут?

За хвилину двері розчинилися, з-за них з'явилась Ірина голова. Порівнюючи з початком нашої зустрічі, вона мала змарнілий, навіть хворобливий, вигляд.

— Щось трапилось? — схвилювалась я. — Тобі зле?

— Ні, нічого. — відповіла вона, намагаючись бути впевненою у власних словах. — Все добре.

Я ще раз поглянула на неї і зрозуміла, що вона приховує щось від мене. Не в моїх правилах витягувати з людей подробиці, про які вони самі не хочуть розповідати, але зараз я серйозно затурбувалась за самопочуття своєї подруги.

— Давай викличемо лікаря? — заметушилась я. — Може тобі принести води? А краще ходімо на свіже повітря?

— Чудова ідея. — погодилась вона і пішла до виходу.

Я йшла поруч неї і відчувала як невпевнено вона крокує. Ніхто не звернув на нас уваги і без зайвих запитань ми вийшли на вулицю. Вона злегка притулилась до стіни і витягнула з кишені цигарку.

— Маю сумніви, що це покращить тобі самопочуття. — сказала я, відхиляючись убік. Сморід її ароматизованих цигарок викликав у мене нудоту.

Вона була вперта і ніколи не прислуховувалась до чужих порад. Ще жоден не

зміг переконати її у тому, що нікотин — це зло, хоча вона й сама, мабуть, все це чудово усвідомлювала.

Я помітила, що колір її обличчя знову стає нормального відтінку — рожевого, а не сіро-брудного як був ще з хвилину тому. Виявляється, і цигарки в певних випадках можуть творити дива.

Вона закрила очі і важко видихнула повітря.

— Тобі краще? — поцікавилась я.

— Набагато. — сказала вона і присіла на лаву.

— Тобі потрібно звернутися до лікаря. — ненав'язливо порадила я. — Чи ти просто перепила?

— Я вагітна. — немов відрізала вона, знову затаюючись цигаркою.

Я шаленими очима дивилась на неї і не знала як відреагувати на почуте.

— Справді? — зраділа я. — Ти впевнена у цьому?

— Нещодавно була у лікаря. — сухо відповіла Іра. — Тринадцять тижнів.

— Три місяці? — показала я видатні математичні здібності. — Наші знають?

— Звісно, ні. Я сама про це дізналася лише кілька днів тому.

Я не помітила жодних проявів радості у її словах; скоріше, навпаки вони звучали сумно та

приречено.

— Я хотіла зробити аборт як тільки дізналась про вагітність. — зізналася вона. — Але лікар сказав, що на моєму терміні це робити небезпечно. Можуть бути сумні наслідки, аж до летального результату.

— Але чому одразу аборт? — обурилась я за ще ненароджену дитину.

— А що ти пропонуєш? — раптом вибухнула подруга і злим поглядом пальнула в мене. — Зв'язати себе по рукам та ногам у двадцять п'ять років? Самовільно посадити себе до в'язниці?

— Олеся взагалі народила у вісімнадцять. — запротестувала я. — І нічого, виглядає щасливою.

— Не порівнюй нас! Хто знає як би склалося її життя аби не цей малолітній тиран. Пам'ятаєш як вона хотіла стати акторкою?

Я на мить завагалася чи варто взагалі продовжувати цю розмову і переконувати її у чомусь. Адже, ймовірність бути počутою залишається на дуже низькому рівні.

— Ти просто втомилась. — лагідно промовила я, обіймаючи її за плечі. — Тобі немає через що турбуватися. У тебе є ми, є коханий чоловік. У тебе просто величезна група підтримки і разом ми впораємось.

Я побачила як по її кам'яному обличчю скотилась сльоза.

— Ти гадаєш дитина від нього? — запитала вона, показуючи головою у бік свого нового залицяльника. — Ми знайомі всього місяць.

— То що заважає тобі сходити до батька майбутньої дитини? — не здивувалась я її заяві.

— Гадаю, він буде просто на сьомому небі від щастя! — уїдливо сказала Ірка. — Враховуючи те, що у нього своїх спиногризів достатньо. Хоча, найщасливішою у цьому випадку буде його дружина — «я була коханкою вашого чоловіка і тепер ви маєте прийняти мене до себе з малим байстрюком». Вийде справжня шведська родина.

Я уважно слухала вибухи її гніву і по-своєму жаліла її. Та чи не сама вона винна у тому, що трапилось?

— Чому ж тоді ви не користувалися контрацептивами? — запитала я.

— Йому, бачите, не подобалися відчуття у презервативі! А я весь час забувала про пігулки...

— Тоді скажи своєму, до речі як його звати?...

— Мовзар.

— Мовзару, що це від нього дитина. Чоловіки все одно не тямлять у термінах вагітності. Він здається солідним чоловіком.

— Так. — підтвердила подруга. — У нього своя фірма, є будинок в Києві... Але якби ти знала який він жмикрут! Я хотіла сьогодні ввечері порвати з ним.

— Ти сама знаєш як буде краще. Але завжди пам'ятай, що я поруч і в будь-якому випадку готова прийти тобі на допомогу.

— Як Чіп та Дейл? — усміхнулась вона.

— Скоріше як Гаєчка. — відповіла я, посміхаючись.

Її очі знову засяяли.

РОЗДІЛ 2

Мене нещадно вирвав з обіймів Морфея телефонний дзвінок. Голова була важкою (що не дивно, зважаючи на вчорашній вечір) і я навіть не змогла відкрити очі, щоб поглянути хто телефонує.

— Ульо. — сонно протягнула я.

Скоріше за все це одна з моїх товаришок по чарці бажає поцікавитись самопочуттям вчорашньої імениниці.

— Вікторія, доброго ранку! — несподівано пролунав чоловічий голос. — Ти досі спиш?

— Завдяки вашому дзвінку вже прокинулась. — незадоволено відповіла я, не впізнаючи невидимого співрозмовника.

— Не думав, що виконуватиму роль будильника. — жартівливо сказав він і додав. — Тоді швидко підіймайся і приводь себе до ладу.

— А це взагалі хто? — нарешті здогадалась запитати я.

— Невже ти вже встигла забути чоловіка, який вчора так сумлінно виконував роль твого кавалера?

— Богдан? — одразу ж прокинулась я. — Звідки у тебе мій номер?

Я точно пам'ятала, що вчора ми спокійно розійшлися, не обмінюючись із ним контактами. Хоч я й хотіла з ним зустрітися ще раз, але не наважилась виступити ініціатором продовження нашого тимчасового знайомства.

— У наш час знайти номер необхідної тобі людини не так і важко. — загадково промовив він.

Я вирішила детально не розпитувати його — буде навіть цікавіше, якщо це залишиться його таємницею.

— То що, підеш зі мною на побачення?

— Коли? — відреагувала я, не приховуючи свого бажання побачити його.

— Сьогодні о четвертій. — проінструктував він. — У ботанічному саду якраз сезон цвітіння бузку. Ти ж не хочеш це пропустити?

— Є... — немов старий комп'ютер зависнула я. — Так, тобто ні...

«Ну ти й гальмо!» — крикнув чортик на моєму плечі. — «Коли ти вже навчишся виразно говорити?»

— Я так розумію це означає згоду?

— Анюта, привіт! — весело прошебетала я, наводячи останні риси в макіяжі. — Як твоя голова?

— Тріщить. — чесно відповіла вона, втомлено зітхаючи. — Алкоголь — це зло.

— А зло потрібно знищувати. — повторила я нашу улюблену фразу і поглянула на себе в дзеркало.

На щастя, макіяж вийшов чудово — не дуже яскраво аби зробити мене вульгарною, але й не настільки непоказним, аби я виглядала простачкою. Природній, майже мій щоденний макіяж. Хіба що не вистачає червоної помади — головної зброї, яку я використовую в особливих випадках. Хоча незрозуміло чому, адже вона так мені пасує...

— Що? — отямилась я, почувши Анютин голос. — Ти щось казала?

— Питала чому телефонуєш.

— Сьогодні я нарешті йду на побачення! — радісно сповістила я і прикусила язик.

Ну чому я така дурепа? Адже вчора я так вперто намагалася переконати подруг, що Богдан мій коханий!

— Тобто раніше ти не ходила на побачення? — розгубилась ще заспана Аня. — А як же Богдан?

— Тільки пообіцяй, що нікому не відкриєш моєї таємниці. — тихо попросила я, ніби боялась, що нас підслухають. — Насправді, я познайомилась

з Богданом на сорок хвилин раніше від вас.

— Це як? — ще більше отетеріла подруга.

— Ми зіштовхнулися на автобусній зупинці.
— пояснила я і розповіла про нашу фатальну зустріч із ним.

— Слухай... — мрійливо промовила Аня. —
А може це доля?

Я зітхнула, згадуючи його сині очі та малюючи в уяві нашу сьогоднішню зустріч. А може це й справді — доля?

Якщо ви невдаха, то врятувати вас від самого себе не зможе ніхто.

Вбрана у чорні джинси та блакитну блузу, що гарно підкреслювали мою фігуру, я замріяно йшла шумною вуличкою. Моє волосся розвівалося під подувами грайливого вітерця і я з радісним хвилюванням, в очікуванні рандеву, крокувала брущатою дорогою. Було досить гамірно і я навіть трішки засмутилась — усамітнитися у такому натовпі нам точно не вдасться. Я раптово розлютилася на невинних людей — невже всім так закортіло помилуватися бужком? Хіба його не достатньо на вулицях столиці?

Під ногами сновигала малеча; їхні батьки, хапаючи своїх неспокійних чад, намагалися якомога швидше дістатися місця призначення. Хтось йшов занадто повільно, хтось навпаки розштовхував усіх на своєму шляху, а я не зважала

на них, видивляючись в далині свого кавалера.

— Шо ти пливеш як сонна муха? — налетів на мене кремезний чолов'яга і грубо відштовхнув убік.

Не втримавшись на високих підборах, які я погарячкувала вдягнути, збираючись на прогулянку, я похитнулась і полетіла вниз крутим схилом. Пролетівши з десяток метрів я вдарилась об твердий ґрунт і нарешті зупинилась. На превеликий подив я досі лишалася при свідомості, хоча жгучий біль розривав мою праву ногу і не дозволяв поворухнутися.

— Я так і знав, що ти потрапиш у халепу! — підбігаючи до мене, сказав Богдан. — Треба було забрати тебе біля самого будинку.

— Закритий перелом гомілковостопного суглобу. — констатував лікар, вивчивши рентгенівські знімки. — Нічого серйозного.

Я здивувалась легкості його слів. Можливо, для хірурга це й несерйозна травма, а ось для мене ще й яка!

— Як довго вона не зможе ходити? — запитав Богдан, коли лікар провів усі необхідні маніпуляції з ногою.

Я уважно дивилась на неї, ніби не вірила, що вона на місці — настільки сильні анестетики мені вкололи перед вправленням.

— Як мінімум, 6 тижнів. — виніс хірург свій

вирок.

Я ледь не заплакала, почувши ці слова.

— І всі ці 6 тижнів мені доведеться провести в лікарні? — безнадійно запитала я.

— Якщо вас немає кому доглядати, то можете залишитися в стаціонарі. — підтвердив ескулап. — Хоча, на вашому місці, я б попросив знайомих потурбуватися перший час про вас. Самі знаєте, які умови в державних лікарнях...

— Тобто мені можна додому? — як дитина зраділа я.

Ця новина і справді полегшила мені душу. Лікар пропустив мій радісний викрик повз вуха і повернувся до Богдана.

— Ось перелік ліків та процедур, які потрібно виконувати кожного дня для швидшого одужання. — простягнув він аркуш паперу, розписаний акуратним (що нетипово для робітників медицини) почерком. — Я можу довірити його вам?

Богдан кинув на мене погляд і коротко промовив до лікаря:

— Звісно, можете.

Упіймавши таксі, ми увійшли до моєї квартири вже за двадцять хвилин. Я одразу ж знітилась своєму вічному безладу, згадуючи, що у ванній кімнаті повсюди розкидана нижня білизна.

— Ти не проти якщо я покажжяю у тебе? — запитав Богдан і підвів мене до ліжка. — А ти поки

що відпочинь.

Я охоче прилягла, не сперечаючись із ним і в ту ж мить відчула як заплющуються очі. «Чудове вийшло побачення!» — крикнуло набридливе чортенятко. — «І чому від тебе одні неприємності?»...

Я прокинулась від цілковитої тиші. Здавалося, навіть природа перестала гомоніти, аби не заважати моєму сну. Я помітила, що на дворі настала ніч — густа та чорна. Ніби-то хтось викрав місяць і забрав його до себе додому, заховавши під теплу ковдру. Зірки ледь-ледь пробивалися своїм маренням крізь темну гущавину хмар, вириваючи окремі частинки навколишнього світу. Перевернувшись на інший бік, я знову поринула у яскраву країну своїх фантазій-снів.

РОЗДІЛ 3

Я ліниво розплющила очі, відчувши біля носа приємний аромат свіжого хлібу. На столику біля ліжка стяла таця з двома шматочками тостів та фруктовою вівсяною кашею.

— Це все, що я зміг вигадати із знайденого на кухні. — помітив моє пробудження Богдан. Він сидів на дивані навпроти. — Тобі треба підкріпитися.

— Сніданок у ліжку? — запитала я,

піднімаючи подушку, щоб сісти.

Ниючим болем відізвався нога — напевно, дія знеболювального минула і зламана кістка поспішила нагадати про себе.

— Боляче? — запитав у свою чергу Богдан відреагувавши на мій тихий стогін.

— Трішки. — відповіла я, хоча насправді біль був досить сильним.

— Сподіваюсь, ти не проти, що я затримався у тебе? — запитав він, хоча я зрозуміла, що відповіді моєї не потребував. — Я подумав, що тобі буде потрібна моя допомога.

— Так, дякую. — зніяковіла я, не знаючи чим викликала його прихильність. — Але ти можеш йти, якщо тобі потрібно. Я й сама впораюсь.

— Ти впевнена? Я дзвонив твоїм подругам, Олеся сказала, що приїде до тебе ввечері.

Я здивувалась цій новині — він дзвонив моїм подругам? Чи не почулося мені?

Він турбується про мене. Але чому?

— Ти дивачка. — сказав він, помітивши моє замішання. — Але подобаєшся мені...

У двері наполегливо дзвонили. Поки я дошкutilьгала до них, моя голова була готова вибухнути.

— Леська! — вигукнула я подрузі на порозі. — Ти що, збожеволіла?

— Вітусік, ти як? — заметушилась Олеся. — Як почувашся? Куди ти вляпалась в цей раз?

— Нікуди я не вляпалась. — з образою відповіла я і пропустила її всередину. — Всього на всього зламала ногу.

— Всього на всього? — передражнила подруга. — А як же тепер наша поїздка в Буковель?

— Ти гадаєш, що моя нога буде в недієздатному стані ще пів року? — питанням на питання відповіла я. — Ну дякую тобі за чудові перспективи і віру в моє одужання!

Прострибавши на одній нозі до кухні, я ввімкнула чайник і присіла на табурет. За мить до мене приєдналась Олеся, одразу ж підходячи до холодильника.

— Як завжди, порожньо... — задумливо, ніби до самої себе, сказала вона. — І з чого тобі приготувати їсти?

— По-перше, я не настільки немічна аби не бути спроможною приготувати собі якусь страву. — відповіла я, слідкуючи за її хаотичними рухами. — По-друге, кілька годин тому мене вже нагодували сніданком.

Подруга відірвалась від розглядання полиць холодильника і зацікавлено подивилась на мене.

— І хто ж це був?

— Богдан. — легко відповіла я, ніби вона й сама мала про це здогадатися.

— А куди ж він зник? — з нотками розчарування запитала вона. — Мені сподобалося з ним спілкуватися. Напевно, він єдиний, хто справді підходить тобі.

— І з чого ж ти зробила такі висновки, — з іронією запитала я. — Якщо майже весь вечір ти цілувалася зі своїм Ванею в закутках кафе?

Я помітила, що вона почервоніла.

— Між іншим, це був перший повноцінний вечір, проведений без Макса. — виправдалась вона. — Якби ти знала наскільки у подружньому житті не вистачає романтики... Я вже й забула, що значить проводити з коханим цілий день, не боячись бути потурбованою дитиною.

— А Богдан тобі точно підходить! — додала вона за хвилину. — Він такий серйозний та розумний... Думаю, він зможе стримувати твою енергію і направляти її в мирне джерело.

— Тобто я направляю її у невірному напрямку? — образилась я.

— У деякі моменти так. Хоча, можливо, саме це і зробило тебе особливою в його очах?

Ми сиділи на дивані і, щільно закутавшись у ковдру, переглядали романтичний фільм. Сюжет підходив до кінця і ми вдвох ледь не плавали у морі власних сліз. Ніколи не любила таких стрічок! Тоді чому я її дивлюся зараз?

— Ваня з Максом сьогодні вдвох на

господарстві? — запитала я, коли подруга заправляла постіль.

— Ага. — погодилась вона, продовжуючи боротися із широким простирадлом. — Боюся, нічого доброго з цього не вийде, але ж мають вони колись привчатися до самотійності. А то у них раптом що — одразу до мами. А тут все, лафа кінчилась.

— Я навіть телефон вимкнула. — по-дитячому сказала вона і покрутила переді мною слухавкою. — Вечір свободи та спокою!

Я дивилась на неї з посмішкою — така проста річ, як ночівля поза власною домівкою приносить їй невичерпну радість. І хоча я знала, що вона просто обожнює двох своїх чоловіків, на мить задумалась — може Іра була права щодо вагітності? Що не варто прив'язувати себе до іншого, віддаючи йому все своє життя, якщо ти ще не готовий до цього? І зрозуміла — такий крок має бути сто разів обміркований, адже назад шляху вже не буде...

— Ну що, тепер твоя черга розповісти про Богдана детальніше. — почала Олеся, сівши на щойно заслане ліжко. — Горю від нетерпіння, чекаю подробиць.

Її очі світилися, а я знала, що розповідати — нічого. Сказати їй про це чи вигадати щось?

Раніше, ще в шкільні роки ми часто збиралися вп'ятьох аби поділитися найпотаємнішими

секретами та враженнями. Ми знали, коли кожна вперше поцілувалась, закохалась та втратила незайманість. Між нами ніколи не було ні таємниць, ні брехні.

— Може, ти вважатимеш мене божевільною, але я познайомилась з Богданом лише вчора... Він врятував мене від почесного титулу «Невдаха року», зловивши за метр від брудної калюжі. Аби не виглядати дурепою в ваших очах, я попросила його зіграти потрібну роль.

— В принципі, це в твоєму репертуарі — вигадувати нісенітницю. — не здивувалась подруга. — Тоді як він сьогодні опинився у твоїй квартирі?

Я розповіла їй про все, що трапилось за ці два дні.

— Ви не випадково зустрілися, це точно. — нарешті сказала вона, дослухавши мою розповідь.

— Слухай, а ти часом не родичка Ані? — засміялась я. — Вона сказала мені теж саме.

— Тому що так і є! — гучно звістила вона. — Ти маєш використати цей шанс. А не так як в попередні рази...

Вона сумно зітхнула і я зітхнула їй у відповідь. Так, мої колишні стосунки з чоловіками навряд чи назвеш вдалими. Та й було їх всього нічого — нерозділене шкільне кохання, декілька зустрічей з Інтернет-знайомими та пара нетривалих

стосунків, які закінчилися неприємним розлученням.

Нас перервав телефонний дзвінок — на дисплеї яскраво горів номер Богдана. Я дещо розгубилась, згадуючи коли встигнула записати його номер до своїх контактів. Хоча, чому я дивуюся — напевно, він і це встигнув зробити самотужки.

— Привіт! — весело прошебетала я.

Ніколи не вміла приховувати свої емоції і насправді була рада почути цей заворожливий голос.

— Радий, що ти бадьора та весела. — сказав він замість привітання. — Як нога?

— Вже майже не дає про себе знати. — відповіла я і відчула як зачухалися пальці. — Як ти?

— Непогано. Справ багато на роботі. Гадав, що встигну приїхати до тебе, але трохи затримався. Ти не проти якщо я приїду завтра?

— Я тільки за! — вигукнула я, відчуваючи бажання застрибати на місці. — Тим паче, сьогодні у нас все одно дівич-вечір з Олесею.

— Обговорюєте чоловіків і переглядаєте мелодрами?

Я озирнулась, марно шукаючи його на близькій відстані — він що, підглядає за нами?

— Та ні... — розгубилась я. — Так, теревенимо про різні дрібнички.

— Тоді гарного вечору! — побажав він і додав. — До речі, ти любиш круасани? У мене поблизу є одна чудова французька пекарня....

РОЗДІЛ 4

Він увійшов до кімнати, принісши разом із собою аромат вишуканих парфумів. Це була пекуча суміш перцю, мускатного горіху та лайму; щось таке чарівне та запальне водночас. Я, чомусь, уявила його верхи на неслухняному коні, який проносить його сотнями кілометрів розпеченої пустелі. Він гордо сидить на ньому, немов ковбой на Дикому Сході, відганяючи набридливих комах та залишаючи позаду себе лише примарні сліди присутності.

Я виринула зі своїх фантазій, відчувши як він викладає з паперового пакету ароматну випічку. На столі одразу ж з'явилась незбагненна смакота — круасани з різними видами начинок, бріюші, різнокольорові макаронс, повітряні меренги...

— Давно мій стіл не бачив стільки солодоців водночас. — як загіпнотизована промовила я.

— Інколи треба дозволяти собі розслаблятися. — відповів він мені. — Для мене це найкращий спосіб відволіктися від навколишніх проблем і підійняти собі настрій.

Заваривши зеленого чаю та розливши його по

невеличким пів літровим чашкам, ми зручно вместилися у гостьовій зоні. Він почував себе вільно та розкуто, я ж навпаки ніяковіла, щоразу ловлячи його погляд на собі.

— Звісно, наші круасани далекі від французьких. — сказав він, відламуючи шматок від заморського рогалика і простягаючи половинку мені. — Але все одно вони смачні.

— Ти був у Франції? — зацікавилась я. Шкода, що у мене не було можливості виїхати за кордон. Напевно, Франція була б першою країною, яку б я відвідала.

— Жив там один рік. І скажу тобі чесно — це далеко не рай як уявляють собі туристи. Багато бруду, чисельні натовпи іммігрантів, ще й до всього криза... Місцеві люди точно не сприймають її як Мекку для закоханих.

Я сумно зітхнула:

— Зараз всюди не рай...

— Слухай. — схопився він. — Ми з тобою як два пенсіонери, що згадують часи радянського союзу... Як би там не було, для мене подорож Францією була чудовим досвідом і я радий, що опинився там. Та й взагалі, хіба це не щастя подорожувати різними країнами і досліджувати все нові й нові місця, знайомлячись з сотнями людей, пізнаючи чужі традиції та звичаї?...

— А ким ти працюєш? — перестрибнула я на

іншу тему.

— Я продажний менеджер. — відповів він та посміхнувся. — Або як прийнято говорити в народі — менеджер по продажам. У нас зараз дуже важливий контракт намічається, тому я вчора не зміг до тебе прийти.

— І коли ти все встигнув? — здивувалась я. — Тобі лише 22 роки, а ти вже й у Франції побував, і досяг висот на роботі...

— Я цілеспрямований і впертий. А ці дві якості просто необхідні в моїй роботі. А чим займаєшся ти?

— Я фітнес-тренер. — відповіла я, запихаючи в себе черговий шматок випічки. — Але зараз працюю за системою фрі-ланс і треную декілька разів на тиждень лише знайомих мені людей.

Уважним поглядом, ніби оцінюючи, він оглянув мене.

— Тепер зрозуміло чому на твоїй кухні є лише вівсянка, творог та фрукти... Хоч ти й занадто худа, як на мене, але все одно такі жінки мені більше подобаються, ніж рожевощокі хрюші.

— Тобто на мені можна ставити печатку «схвалено»? — засміялась я.

Він серйозно подивився на мене:

— Звісно. — сказав він і завагавшись додав. — Якби не твоя погана вдача, тебе можна було б вважати ідеальною жінкою.

— Чи не зарано для таких висновків? — здивувалась я утішним словам.

— Деякі речі є очевидними і в такому випадку час не грає ніякої ролі...

Інколи доля навмисне підкидає нам невдачі, аби врешті щедро заплатити за перенесені тривоги.

Лікар був правий — через шість тижнів моя нога прийшла в норму та майже повну бойову готовність. Мені пообіцяли, що ще кілька тижнів інтенсивних вправ і я зможу бігати на своїх двох як і раніше. Я щиро зраділа почутому — весь цей час, проведений удома, здавався мені несправедливим ув'язненням. І хоч я кожного дня намагалася проводити хоча б годинку на вулиці, недієздатна нога сильно стримувала мене. Я робила все до чого звикла з уповільненою швидкістю, а улюблені кардіо навантаженням стали для мене справжньою мрією.

Богдан часто був поруч — разом ми гуляли, переглядали фільми, обговорювали світ та людей, що живуть у ньому. Ми не пліткували — ми ділилися враженнями та своїми філософськими роздумами на тему глобальних проблем та їхніх рішень. Якби не він, я б точно з'їхала з глузду в чотирьох стінах.

Я майже нічого не знала про нього — ми уникали говорити на теми сім'ї, колишніх стосунків

чи банальних вподобань. Коли ми були разом нам хотілося ділити одне з одним те таємне, про яке не наважуєшся нікому розповісти. Інколи мені здавалося, що він розуміє що я хочу сказати, коли я ще навіть не почала говорити. До зустрічі з ним я не знала, що двоє людей різної статі можуть бути настільки близькими.

Я бачила в ньому справжню зрілість; він часто говорив речі, про які не говорять у його віці. Часто я чула від нього те, про що навіть сама не задумувалась. Він інтригував мене, викликаючи бажання знову й знову бачити біля себе.

Я виділила йому окреме місце на дивані у вітальні — час від часу він залишався у мене на ніч, навіть не намагаючись посягнути на мою територію. Він був впевнений у собі та своїх діях, а я раділа тому, що він нікуди не поспішає. Хоча, звісно, інколи, чуючи його тихе посопування, я питала себе чому він не робить ніяких кроків до зближення зі мною? Можливо, я не приваблюю його в сексуальному плані? Але всі мої страхи та сумніви розбивалися вщент, коли він притискав мене до себе і пристрасно цілував, легко погладжуючи волосся. Я відчувала, що фізично він хоче мене, проте морально ще не готовий до цього.

Ми сиділи в кафе, смакували полуничною панакотою і святкували моє швидке одужання, в той час як нашу усамітненість перервав телефонний

дзвінок.

— Вітуля, привіт! — впізнала я Ірин голос. — Ти куди пропала? Обіцяла допомагати, а сама навіть не дзвониш...

— Пробач.... — знітилась я. — Тільки сьогодні повернулася від лікаря, який нарешті зняв з моєї кінцівки гіпс.

— То ти тепер вільна?

— Та я й до цього була не дуже зайнята. — відповіла я, впустивши частину десерту собі на штани. Я помітила як Богдан засміявся. — Ти щось хотіла?

— Пропоную тобі провести літо у нас на дачі на березі Чорного моря. Який сенс марно гаяти час у задушливому місті? Та й мені зараз потрібна чиясь підтримка.

Я на мить завагалась з відповіддю. З одного боку, я була не проти полежати на пляжі і поласувати чорноморськими креветками. З іншого боку, я розуміла, що почуватимуся ніяково у будинку незнайомого мені чоловіка. Та й Богдан. Чи поїде він зі мною?

— А ти запрошуєш лише мене чи я можу взяти з собою когось?

— Звісно, можеш! — зраділа подруга, почувши у моєму запитанні згоду. — Хоч десятьох — у нас вистачить місця на всіх. Тільки приїжджай, добре?....

РОЗДІЛ 5

Я була здивована, отримавши від Іри електронною поштою квиток на літак з невідомим мені місцем прибуття «Київ-Трабзон». Звернувшись до Інтернету, я зрозуміла, що лечу в Туреччину і відчула неймовірний душевний підйом, адже ніколи раніше там не була. І ось зараз, я стою перед кованими залізними воротами і починаю насправді розуміти вислів «східна розкіш». Величезний цегляний будинок, що видніється за сотню метрів, тоне в заростях гіллястих дерев. Він ніби ховається у тіні мудрих дубів, вічнозелених сосен, гнучких берез та осик... А сам будинок! Немов палац короля із арабських казок — неосяжний оком, з високими вітражними вікнами, черепичним дахом та майстерно пофарбованими стінами, обвитими домашнім виноградом. А десь зовсім неподалік чується шум хвиль та крики зголоднілих чайок...

Отримавши запрошення від подруги я уявляла собі все зовсім інакше. В моїй голові спливали образи сільської бабусиної хати — невеличкого розміру, з де-не-де тріснутими стінами, але завжди чистою. Хіба що місцевість перетворювалась із сільської на приморську. Хто б міг подумати, що її новий чоловік (чи ще досі просто кавалер?) настільки заможний?

Галантний шофер-араб довів мене до вхідних дверей і розчинивши їх, запросив всередину. Сам він мовчки повернувся до машини. У моїх очах одразу ж зарябіло від неймовірної кількості строкатих килимів. Вони були повсюди — на підлозі, стінах, на широких дерев'яних сходах, що вели на другий поверх. Зазори між килимами були заповнені чудернацькими картинами майстрів далекого Середньовіччя. Зверху, майже торкаючись голови, звисала химерна люстра з незліченою кількістю крихітних ламп. Все навколо сяло чистотою і нестримно кричало про багатство його власників.

Заворожена видовищем я й не помітила як до мене ззаду підійшла Іра. Її животик вже помітно округлився.

— Ти як раз встигла на обід! — сказала вона, обійнявши мене. — Проходь, я тобі покажу твою кімнату. Сподіваюсь, ти зголодніла?

Стіл із масивного червоного дерева був вкритий різноманітними національними стравами; хоч більшість з них були для мене невідомими, але їхній запах та вигляд говорив про те, що я зобов'язана їх скуштувати. І до чорту дієту! Всього кілька виснажливих тренувань у спорт-залі і я легко нівелюю набрані калорії.

— Вікторія, познайомтесь з членами нашої родини. — урочисто почав господар, ніби кажучи

промову перед великою аудиторією слухачів. — Це Айгуль-ханім, моя матір та Айше-ханім її сестра. Біля вас сидить мій син Арсен та його няня Кютсаль. А це мої колеги по бізнесу — Іскандер та Бурхам.

За столом було досить людно — у центрі, немов пан, сидів Ірін чоловік Мовзар. Коло нього розташувалися дві жінки, які не зважаючи на досить похилий вік, зберегли горду поставу та юнацький, пильний погляд. По ліву руку від мене колупався в тарілці чорнобривий хлопчак років дванадцяти, за яким уважно стежила молода приваблива турчанка. З правого боку мовчки сиділи два елегантно-вбраних турка, які час від часу зацікавлено на мене поглядали.

Закінчивши наше знайомство, господар зосереджено узявся за запашну страву. Ніби за прихованим наказом, це зробили й інші присутні — більше ніхто не промовив і слова.

— Як долетіла? — нарешті розрізала тишу подруга. — Цей перевізник мені подобається найбільше, у них все продумано для комфорту пасажирів.

Я помітила як подивився на неї Мовзар, ніби засуджуючи за якісь слова.

— Ірина, ти ж знаєш наші правила... Спочатку молитва, їжа і вже потім розмови.

— Мені набридло завжди мовчати! — з

незрозумілих мені причин розгнівалась подруга. — Якщо ваш Аллах гнівається на мене за те, що я йому не молюсь, то нехай іде до Біса!

Кинувши серветку на підлогу, вона вибігла з їдальні. Всі продовжили трапезу, ніби нічого й не відбулось; лише на обличчі хлопця промелькнула задоволена усмішка — із нею він дивився вслід Ірі, яка вже встигла зникнути з нашого поля зору. Я подумала непристойним залишити компанію господарів і тому ледь витримала двадцять хвилин напруженої гри у мовчанку, після якої нарешті всі розійшлися у різних напрямках.

— А гарно вона сьогодні? — пошепки спитав у мене юнак, ховаючись від своєї наставниці. — Вона єдина, хто ставить батька на місце. Добре, що хоча б хтось наважується це зробити.

— Арсен! — пролунав мелодійний голос і з-за рогу винирнула та сама жінка. — Час навчатися! Скоріше ходімо нагору, інакше тато буде сваритися.

Кинувши на мене останній погляд, він незадоволено пішов до своєї наглядочки, повільно пересуваючи ногами.

Я розгублено стояла посеред вітальні, збираючись з думками. Навколо знову панувала тиша; я хотіла знайти Іру, але ж не могла я вриватися до чужих кімнат у пошуках подруги? Тому найкращим рішенням було піти до кімнати —

можливо, згодом Іра й сама до мене прийде і ми зможемо спокійно поговорити.

Піднімаючись сходами вверх я почула грубий чоловічий голос.

— Як ти поводишся? — кричав Мовзар. За його тоном я зрозуміла, що він розлючений. — Ти соромиш мене перед рідними!

— Ти дістав мене своїми дурнуватими правилами! — огризнулась у відповідь Іра. — Я вагітна і ти маєш робити все, що я побажаю. Навіть не мрій загнати мене у тенета своєї влади. Я не провінційна дурепа! Та й ти не арабський шейх, щоб я так за тебе трималась!

Я почула глухий удар і те, як ледь чутно заплакала Іра.

— Люба, пробач... — загомонів Мовзар. — Ти ж знаєш, що я люблю тебе. Але терпіти не можу, коли на мене підвищують голос! Будь ласка, поведь себе пристойніше, адже...

Не дослухавши до кінця, я швидко пішла до своєї кімнати, не бажаючи бути зловленою на підслуховуванні. З дитинства мені говорили, що сунути ніс у чужі справи — непристойно. І чому я весь час забуваю про цю істину?

— Швидка любовна допомога слухає! — відповів бадьорий Богдан по той бік слухавки.

Я уявила наскільки він зараз далеко від мене і одразу ж засумувала, згадуючи його завжди

веселий та ніжний погляд.

— Привіт. — протягнула я. — Ти вдома?

— Ще ні, але вже скоро звільнююсь. —
прощебетав він своїм звабливим баритоном. — Як
ти там? Як долетіла?

— Долетіла добре, піднялися у повітря і
приземлилися чітко за графіком. — відзвітувала
я. — А в аеропорту мене зустрів водій і довіз до
місця призначення.

— Який сервіс! І що, як перші враження?

На мить я завагалась — не хотілося б судити
про господарів будинку лише за першим
враженням. На жаль, вони були досить
неоднозначними.

— Дивні. — чесно відповіла я. — Я очікувала
іншого... Але нічого, звикну.

— Але ж все не настільки погано? —
поцікавився він як завжди делікатно.

— Не настільки. — погодилась я. — Зараз
розберу речі і пройдуся околицями, вивчу
місцевість... Шкода лише, що тебе немає поруч.

— Ну хоча б відпочинеш від мене —
віджартувався він. — Гарна можливість на деякий
час відпочити від моїх безглузвих жартів та розмов.

— Дурень... — лагідно перервала я його. —
Ти ж знаєш, що я готова проводити з тобою день
безперервно! Ти мені ніколи не набриднеш...

Він чомусь мовчав, а я чула лише тихі звуки

його дихання.

— Я знаю... — нарешті сказав він. — Просто намагаюся переконати себе в тому, що не сумую за тобою і що тобі там добре без мене.

Я проковтнула підступаючі сльози, а він промовив:

— Будь ласка, будь обережною. — Його голос видавав хвилювання. — Я переймаюся, що відпустив тебе саму в іншу країну.

— Але ж я не сама. — заспокоїла я і його, і себе разом. — Тим паче, я ж тут не залишаюся назавжди. Місяць-півтора і ми знову зможемо гуляти нашим улюбленим Софіївським парком. Я не могла залишити Іру без підтримки — у цьому будинку багато людей, але вона чужа для них. Тому я просто зобов'язана хоча б трішки побути з нею...

Я почула як він, спробувавши бути непомітним, зітхнув, а потім зайшовся кашлем:

— Пробач, я маю йти... — намагаючись надати голосу радісну тональність сказав Богдан. — Телефонуй мені завтра як будеш вільна. Хоча я можу не втриматись і ще раз подзвонити сьогодні. Ти не будеш проти?

Звісно, ні! Хотіла крикнути я. Його голос заспокійливо діяв на мене, немов цілюща амброзія і я була готова слухати його хоч цілу вічність. Ну добре, з вічністю я перебільшила, але найближчі десять років — це точно.

На місто швидко опустився вечір. Навколо запалали різнокольорові вогні вуличних ламп; вдалині я бачила як переливається барвами спокійна вода Чорного моря, розносячи від піщаного берегу свіжу прохолоду. У вікно залітав легкий бриз змішаний із пахощами східних спецій та мулистого моря. Я з насолодою вдихнула цей аромат, розуміючи, що даремно приїхала сюди — хоч я відчувала деяку долю суму від неприхованого почуття самотності, я розуміла, що ця східна казка вже встигнула зачарувати мене.

У двері тихо постукали.

— Можна? — зазирнув до кімнати Арсен, не наважуючись ввійти всередину.

Його чорняве волосся було розхристане та вологе — було схоже на те, що він лише нещодавно вийшов з ванної кімнати.

— Звісно. — відповіла я, посміхаючись. — Не бійся, тут не кусаються.

Чомусь цей хлопець одразу сподобався мені своєю безпосередністю та певною непокірністю — напевно, я знайшли частинку себе у ньому.

— Тато з Ірою збираються на прогулянку. — сказав він, переминаючись з ноги на ногу. — Вони просили і тебе покликати.

— Чудова ідея! — зраділа я. — Я також хотіла прогулятися містом, але була невпевнена чи варто

це робити на самоті.

— Вони хочуть влаштувати тобі екскурсію. — пояснив хлопчак. — Думаю, тобі сподобається. У нас тут дуже гарно.

— Так, я вже помітила. — відповіла я, повертаючись поглядом на набережну, що так і кликала до себе цікавих туристів. — А ти чому ще не вдягнений?

— Я залишаюся вдома з Кютсаль. — похнюпився хлопець і додав. — Тато з бабусею вважають, що я ще замалий для таких пізніх прогулянок... Вони все ще сприймають мене малюком, хоча мені вже одинадцять років!

Я помітила з якою гордістю він вимовив ці цифри. І чому ми всі так спішимо стати старшими, не усвідомлюючи, що бути дорослим не так і добре? Адже в дитинстві все набагато простіше — і обов'язків менше, і світ сприймається інакше...

Я мимоволі згадала роки свого дитинства. Зізнаюся, мені було важко навіть тоді — батько пішов від нас, коли мені було десять місяців, матір згодом полетіла на заробітки за кордон, залишивши мене наодинці з підстаркуватою бабусею. Не зважаючи на всі труднощі, я уміла по-справжньому радіти життю та користувалася будь-якою можливістю, яке воно дарувало мені. Я завжди була лідером серед друзів — першою проходила незвідані стежки у старому парку, проводила

операції з порятунку блудних кошенят, досліджувала калюжі та неглибокі яри... Тоді я не відчувала небезпеки і мріяла, що коли виросту, стану рятувальником. Мене приваблював адреналін та невідомість і зараз, згадуючи ті часи, я дякую своєму янголу-охоронцю за те, що він так сумлінно доглядав за мною. Скільки разів мені у спину дихала смерть, але він щоразу забирав мене із ціпких рук цієї невидимої жінки. Напевно, тоді він занадто втомився від такого шаленого темпу життя і зараз вирішив відпочити, залишаючи мене на поталу містеру-випадку.

— А я, між іншим, часто гуляю містом вночі. — продовжував говорити Арсен, не здогадуючись про мої думки. — Сам!

— І тобі не страшно? — поцікавилась я, уявляючи беззахисного хлопця у закутках нічних вулиць. Чомусь мені одразу стало не по собі від цієї думки.

— Звісно ж, ні! — сміливо вигукнув він. — Я знаю місто як свої п'ять пальців. Тим паче, наодинці гуляти приємніше, ніж в компанії.

Я непомітно зітхнула.

— Тільки не кажи нікому про це, це секрет. — попросив він, зникаючи за дверима. — Я розповів про це, бо бачу, що можу довіряти тобі. Домовились?

На виході мене вже чекала знайома компанія.

Одразу біля дверей, немов тіні, мовчки стояли дві жінки, повністю закриті темним хіджабом. Мовзар та Іра стояли трохи далі — він обіймав її, хоча вигляд його був досить серйозним. Обличчя подруги було спокійним, не зважаючи на недавній інцидент, свідком якого я стала. При моїй появі на ньому засяяла посмішка.

— Ми вже тебе зачекались! — вигукнула вона. — Напевно, Арсен заговорив тебе? Йому їсти не дай — лише б поговорити.

— Та ні, все добре. — виправдала я хлопця. — Просто довго не могла підібрати підходяще вбрання.

Я помітила як одна з жінок зиркнула на мене крізь щілинку для очей у своїй хустці і відчула її несхвалення. На мені була літня яскраво-бузкова спідниця та біла бавовняна майка, яка щільно прилягала до тіла — зовсім непристойний одяг у порівнянні з їхнім. Я кинула погляд на Іру і злегка заспокоїлась. На ній була мереживна сукня ніжного кремового кольору, а на ногах відкриті туфлі на високих підборах. І я бачила, що її зовсім не турбує думка оточуючих жінок.

Так було завжди — вона ніколи не дослухалась ні до авторитетного слова своїх батьків, ні до м'яких порад друзів. Незалежна та впевнена у собі, вона вважала власний досвід єдиним вірним. Всі питання вона вирішувала сама,

лише зрідка розповідаючи нам про те, що планує зробити. Вона ніколи не просила про допомогу, а якщо й зверталась до тебе, то лише для виконання неприйнятної для неї роботи помічниці чи служанки.

Її поведінка мені була зрозуміла. Вона виросла у сім'ї військового, з пелюшок її свободу обмежували та ретельно спостерігали за кожним рухом. Намагаючись вирватися з «оков домашньої в'язниці», як вона сама називала свою родину, вона робила все навпаки батькам. Усі її дії були спрямовані аби лише досадити, піти на перекір батьківському наказу. Завдяки цьому вона стала впертою з усіма і ця її риса проявлялась завжди та у будь-якому середовищі. Хоча, можливо, саме завдяки цьому вона досягла певного успіху в житті та навчилася крутити чоловіками як їй заманеться. Я завжди мріяла перейняти у неї хоча б частинку цієї милої нахабності.

Ми довго йшли мощеними вуличками, на яких сучасні забудови вдало переплітались із стародавніми історичними пам'ятками. Навколо було багато людей — дехто неспішно гуляв між квітучими деревами, ховаючись в темряві їхніх розлогих гілок, дехто голосно сміявся, перемовляючись між собою незнайомою мені мовою. Нас оточували десятки торгово-розважальних закладів, які (як я бачила